

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-241/19-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja
Zagreb, zastupan po odvjetniku

Zagreb, protiv tuženika
Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Županijske uprave za ceste Sisačko-moslavačke županije, Antuna Čuvaja 16, Osijek, zastupan po ravnatelju
radi

utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 13. svibnja 2021.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika, Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/251, urbroj: 376-10-19-33 od 29. ožujka 2019.

II Odbija se zahtjev tužitelja i Zagreb za naknadu troškova
upravnog spora.

III Nalaže se tužitelju naknaditi zainteresiranoj osobi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana od dana dostave ove presude, dok se u preostalom dijelu od 19.375,00 kn zahtjev odbija.

IV Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika (ravnatelj) pod točkom I. izreke utvrđuje se da trgovačko društvo (tužitelj) nije postupilo po izvršnom rješenju Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (tuženika), klasa: UP/I-344-03/16-11/251, urbroj: 376-10-19-27 od 14. ožujka 2019. godine. Navedeno rješenje je postalo izvršno 27. ožujka 2019. godine. Pod točkom II. izreke naloženo je tužitelju da u roku od dva dana od dana zaprimanja ovog rješenja o izvršenju postupi u cijelosti po izvršnom rješenju tuženika od 14. ožujka 2019. Pod točkom III. izreke propisano je da u slučaju nepostupanja po ovom rješenju odgovornoj osobi trgovačkog društva iz točke I. ovog rješenja, će se izreći novčana kazna u iznosu od

50.000,00 kn (pedesettisuća). U slučaju daljnjeg neizvršavanja obveza biti će izrečena nova novčana kazna u dvostrukom iznosu.

2. Tužitelj je protiv osporenog rješenja tuženika podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga. Ističe da u obrazloženju osporenog rješenja tuženik navodi kako tužitelj nije napravio obračun godišnje naknade za pravo puta prema elaboratu za pravo puta Županijske uprave za ceste Sisačko-moslavačke županije i Odluci o razvrstavanju javnih cesta (Narodne novine, broj 103/18.), već da je napravio samo djelomični obračun godišnje naknade te je utvrdio da godišnja naknada za pravo puta iznosi 1.883.186,51 kn. Ističe da je tuženik u odnosu na identifikaciju nekretnina i dokazivanje vlasništva na istima pogrešno primijenio materijalno pravo, pojašnjavajući da je presudom ovog Suda, poslovnog broja UsII-56/18 od 20. prosinca 2018., poništeno ranije rješenje tuženika od 22. siječnja 2018. (klasa: UP/I-344-03/16-11/251, urbroj: 376-10-18-20) te je sud zaključio da iz priloženih zk.izvadaka koji se odnose na čestice za koje je Županijskoj upravi za ceste Sisačko-moslavačke županije (dalje: ŽUC) priznato pravo na naknadu, ŽUC nije vlasnik svih čestica niti upravitelj općeg dobra te da time činjenično stanje nije nedvojbeno utvrđeno. Nekoliko dana nakon dostave presude suda tuženik je donio novo rješenje, klasa: UP/I-344-03/16-11/251, urbroj: 376-10-19-33, bez da je u odnosu na prvotno proveden postupak, utvrdio bilo kakve nove ili drugačije činjenice na koje je naslovni sud ukazao u svojoj presudi. Dakle, zemljišnoknjižno stanje je ostalo nepromijenjeno (nema dokaza da je ŽUC dostavio bilo kakve nove zk.izvatke), pa tuženik nije postupio sukladno prvotno danoj uputi suda. Štoviše, prije nego je tužitelju dostavljeno novo rješenje, tuženik je jedino obavijestio tužitelja da je poništio svoje dopunsko rješenje te da je 7. ožujka 2019., zaprimio presudu kojom je poništeno njegovo osnovno rješenje, odnosno da je 14. ožujka 2019., donio novo rješenje koje će tužitelju dostaviti redovnim putem, a poradi lakšeg obračuna dostavlja tablicu 1 s podacima o nekretninama u odnosu na koje bi ŽUC-u trebalo platiti naknadu o pravu puta. Iz dostavljene Tablice proizlazi da, unatoč jasnoj uputi suda, i dalje nije za sve nekretnine utvrđeno da bi se one nalazile u vlasništvu ŽUC-a ili da je ŽUC upravitelj općeg dobra, iz čega opet proizlazi da se obveza iz osporenog rješenja temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju pa je takvo rješenje nezakonito. Neovisno o navedenom, točkom 3. tužitelj nije ni ovlašten niti je dužan utvrđivati i obračunavati visinu naknade za pravo puta jer je ta obveza, na temelju odredbe članka 12. stavak 1. točka 11. ZEK-a, stavljena u isključivu nadležnost tuženika i ne može se prenijeti na drugu osobu. Poziva se na odredbu članka 17. stavak 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku prema kojem se stvarna i mjesna nadležnost u upravnom postupku ne može mijenjati međusobnim dogovorom, a javnopravna tijela su tijekom cijelog postupka dužna po službenoj dužnosti paziti na stvarnu i mjesnu nadležnost. U tom smislu se izjasnila i najnovija sudska praksa suda koji je u postupku u kojem je tuženik u obvezi izračuna visine naknade prebacio na infrastrukturnog operatora, poništio takvo rješenje i naložio tuženiku da u ponovnom postupku sam utvrdi visinu naknade (presuda UsII-321/18 od 20. veljače 2019. koju prilaže). Osporeno rješenje tuženika je stoga nezakonito jer se kao takvo temelji na nezakonitom rješenju od 14. ožujka 2019., u kojem je visina naknade za pravo puta izračunata od strane neovlaštene osobe, a ne od strane tuženika kako je to propisano člankom 12. stavak 1. točka 11. ZEK-a. Tužitelj predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti osporeno rješenje tuženika od 29. ožujka 2019., te obvezati tuženika podmiriti tužitelju troškove

upravnog spora i to trošak sastava tužbe sa pripadajućim PDV-om u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je rješenje doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, koji postupak se vodio na temelju odredbe članka 28. stavak 4. i 6. te članka 29. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) te odredbe članka 5., 6. i 7. stavak 2.-4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik). Tuženik napominje kako je pod poslovnim brojem UsII-232/18 već vođen, pravno i činjenično identičan upravni spor povodom tužbe tužitelja u odnosu na rješenje tuženika od 17. svibnja 2018. (klasa: UP/I-344-03/18-11/283, urbroj: 376-10-18-9), ali u odnosu na zahtjev ŽUC-e te je Sud presudom poslovnog broja UsII-232/18-5 od 20. prosinca 2018., odbio tužbeni zahtjev tužitelja. Ističe da je pravo puta po sili zakona ex lege, određeno u korist infrastrukturnog operatora (tužitelj) neovisno o volji vlasnika nekretnine (RH) ili upravitelja općeg dobra, dok su, upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obvezni infrastrukturnom operatoru (tužtelju) omogućiti ostvarivanje prava puta (članak 28. stavak 4. ZEK-a), čime im je zakonski ograničeno pravo vlasništva bez njihovog pristanka, znanja ili suglasnosti, a u svrhu obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga koja je od interesa RH (članak 3. ZEK-a). Obveza plaćanja naknade tužtelju nije određena osporavanim rješenjem već izričitim odredbama ZEK-a. Smatra da osporenim rješenjem tužtelju nije povrijeđeno pravo niti pravni interes, jer pravo puta tužtelja se potvrđuju na deklaratorni način rješenjem pa nije jasno iz kojih činjenica i okolnosti u ovom slučaju se uopće može zaključiti da su povrijeđena prava tužtelja. Obveza plaćanja naknade, odnosno prava vlasnika na naknadu za ograničenje zbog vlasništva nije konstituirano osporavanim rješenjem već prisilnim odredbama naprijed navedenog Zakona. Elaborat stvarnog stanja položaja EKI-a izrađen je od strane tužtelja u odnosu na sve županijske i lokalne ceste Sisačko-moslavačke županije, čime je tužtelj kontradiktoran sebi budući da je upravo tužtelj izrađivao elaborat prava puta prema popisu županijskih i lokalnih cesta određenih odlukom Republike Hrvatske, i nadležnog ministarstva odnosno Odlukom o razvrstavanju javnih cesta (Narodne novine, broj 103/18.). Tužtelj u prethodnom postupku niti u ovom upravnom sporu nije osporio niti je na bilo koji način doveo u sumnju istinitost činjenica navedenih u Odluci o razvrstavanju javnih cesta. Kako se u konkretnom slučaju radi o neupisanom pravu vlasništva RH u tako stečenim nekretninama u zemljišne knjige, zk. stanje nije relevantno za utvrđivanje vlasnika te vrste nekretnine. Opisani stav suda iznesen je u nizu presuda (UsII-8/17, UsII-179/18, UsII-232/18, UsII-37/17 i UsII-166/18). Vlasništvo RH uz pravo upravljanja ŽUC-a na navedenim nekretninama stečeno je ex lege uz uvjet da je nedvojbeno utvrđeno da se radi o cestama. Takav stav potvrđuje i sud u presudi UsII-232/18 pa stoga tuženik smatra kako je navod iz tužbe neosnovan. Tuženik ističe da se pri donošenju osporavanog rješenja držao stavova suda iznesenih u nizu presuda nabrajajući kao npr. UsII-326/18; UsII-173/19, itd. Presude UsII-234/18 i UsII-321/18 na koje se poziva tuženik tužtelj nije pravilan i nije utemeljen na činjenicama i u potpunosti odstupa od svih dosadašnjih stavova suda, jer je sud u nekoliko desetaka presuda prije i nakon donošenja navedenih presuda izrazio svoje stavove i potvrdio način na koji tuženik rješava predmete utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta. Tuženik je pri donošenju osporenog rješenja postupao sukladno

izraženim stavovima suda. Stoga smatra da tužbeni navod o tome da bi tuženik prenio na tužitelja svoju nadležnost za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta u potpunosti neosnovan i neutemeljen, jer je u osporavanom rješenju tuženik točno i precizno odredio parametre na temelju kojih se obračunava naknada za pravo puta. Infrastrukturni operator je utvrđen na temelju izjava tužitelja od 19. lipnja 2017. godine, količina i vrsta elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (EKI) je utvrđena u elaboratu o pravu puta broj: 84/17 i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici, što je vidljivo iz tablice 1 koja je sastavni dio elaborata i koji je izrađen prema propisu županijskih i lokalnih cesta određenih Odlukom Republike Hrvatske, nadležnog ministarstva tj. Odluke o razvrstavanju javnih cesta. Visina naknade za pravo puta je utvrđena na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI potvrđena vrsta nekretnine, što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova koji su sastavni dio elaborata za pravo puta i tablice 1. Iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrste nekretnine propisane su člankom 6. i 7. stavcima 1. do 4. Pravilnika kako je navedeno u osporavanom rješenju. Koje nekretnine su u vlasništvu RH, a pod upravom ŽUC-a je utvrđenje iz Odluke RH, nadležnog ministarstva i Odluke o razvrstavanju javnih cesta. Stoga svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta su utvrđeni u postupku i navedeni u osporavanom rješenju, zbog čega se nikako ne može zaključiti da je tuženik svoju stvarnu nadležnost prenio na tužitelja kao stranku u postupku. Navodi se da je tablica iz osporenog rješenja (popunjena sa svim potrebnim podacima i utvrđenim parametrima za obračun) razmijenjena između tužitelja i ŽUC-a tijekom postupka, što je vidljivo iz spisa. Naime, najprije je zaključkom tuženik od 8. lipnja 2017. godine od tužitelja zatražio da dostavi popunjenu tablicu 1. u okviru elaborata, potom je ista dostavljena i ŽUC-u u okviru elaborata o pravu puta te je potom tuženik tablicu 1. dostavio tužitelju na očitovanje te naposljetku iz elektroničke poruke tužitelja od 26. ožujka 2019. godine upućene tuženiku proizlazi da je tuženik sve parametre potrebne za obračun godišnje naknade za pravo puta utvrdio u postupku i odredio osporavanim rješenjem, što je nesporno vidljivo iz spisa i uvida u tablicu 1. Osim toga, sam tužitelj na strani 2. posljednjeg poglavlja obrazloženja tužbe priznaje kako je od tuženika poradi lakšeg obračuna dobio tablicu 1. s podacima.

4. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu ističe da je tuženik postupio prema zahtjevu zainteresirane osobe i sukladno odredbama ZEK-a i Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta donio zakonito rješenje kojim je utvrdio infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu EKI, te godišnju naknadu za pravo puta. Obveza plaćanja naknade tužitelja nije određena osporenim rješenjem već izričitim odredbama ZEK-a i navedenog Pravilnika. Navedenu praksu koju je tuženik naveo i zauzeo u rješenju od 14. ožujka 2019. godine Visoki upravni sud je potvrdio u brojnim svojim presudama (navodi primjerke presuda). Stoga je tuženik donio zakonito rješenje od 14. ožujka 2019. godine, a po istom tužitelj nije postupio pa je sukladno tomu tuženik donio novo izvršno (pobijano) rješenje. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz trošak sastav odgovora na tužbu od 18.000,00 kn uz pripadajući PDV od 4.500,00 kn ili ukupno 22.500,00 kn.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju.

7. Prema stanju spisa predmeta proizlazi da je rješenjem tuženika klasa: UP/I-344-03/16-11/251, urbroj: 376-10-19-27 od 14. ožujka 2019. godine (koji je ovdje predmet izvršenja i koje je izvršno 27. ožujka 2019. godine) naloženo tužitelju, između ostalog, kao infrastrukturnom operatoru izraditi obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz točke 1. do 6. navedenog rješenja te plaćanje godišnje naknade za pravo puta.

8. Presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-236/19-9 od 18. ožujka 2021. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništenjem navedenog rješenja tuženika od 14. ožujka 2019. godine.

9. U ovom upravnom postupku koji je prethodio donošenju rješenja tuženika utvrđeno je na temelju dostavljenih tuženikovih očitovanja, tablice obračuna, elaborata za pravo puta Županijske uprave za ceste Sisačko-moslavačke županije, (br. 84/17.) popisa županijskih i lokalnih cesta na području Sisačko-moslavačke županije, da tužitelj kao izvršenik nije u cijelosti izvršio sve obveze naložene izvršnim rješenjem od 14. ožujka 2019. godine. Naime, utvrđeno je da tužitelj nije napravio obračun godišnje naknade za pravo puta prema elaboratu za pravo puta Županijske uprave za ceste Sisačko-moslavačke županije, navedenog broja i u skladu s Odlukom o razvrstavanju javnih cesta (Narodne novine, broj 103/18.) već je zapravo napravio djelomični obračun godišnje naknade za pravo puta. Stoga je tuženik utvrdio da godišnja naknada za pravo puta iznosi 1.883,186,51 kn o čemu je obavijestio tužitelja (26. ožujka 2016.) te se tužitelj 28. ožujka 2019. godine očitovao na način da smatra da je u cijelosti postupio u skladu s navedenim izvršnim rješenjem od 14. ožujka 2019. godine.

10. Tužitelj tužbenim navodima ustraje na prigovorima koje je iznosio u sporu koji je vođen i okončan pred ovim Sudom poslovni broj: UsII-236/19, odnosno da ŽUC nije vlasnik svih čestica niti upravitelj općeg dobra za koje mu je priznata naknada, da tuženik nije postupio u skladu s danom uputom u prethodno donesenoj presudi iz 2018. godine po kojoj je ovdje trebalo postupiti u upravnom postupku pred tuženikom te naposljetku da tužitelj nije ovlašten biti dužan utvrđivati niti obračunavati visinu naknade za pravo puta jer je ta obveza zapravo tuženika koju isti ne može prenositi na drugu osobu.

11. U odnosu na naprijed navedene prigovore tužitelja za istaći je da se isti prigovori odnose na rješenje tuženika od 14. ožujka 2019. godine o kojim prigovorima je sud odlučio naprijed citiranom presudom poslovni broj: UsII-236/19, a osim toga navedeni prigovori se više ne mogu isticati u ovom postupku izvršenja navedenog rješenja.

12. S obzirom na sve naprijed navedeno i nesporno, a kako tužitelj tužbenim navodima zapravo ne osporava da nije postupio po izvršnom rješenju tuženika od 14. ožujka 2019. godine trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a riješiti kao pod točkom I. izreke ove presude. Pod točkom II. izreke presude odbijen je tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova upravnog spora, s obzirom na činjenicu da nije uspio u sporu sve na temelju odredbe članka 79. stavak 4. ZUS-a. Nadalje, zainteresiranoj osobi je pod točkom III. izreke presude priznat trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn koji trošak se odnosi za sastav tužbe (250 bodova), uz pripadajući PDV (25%), sve u skladu s Tbr. 23. stavak 1. i 42. Tarife o nagradama i

naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), dok je u preostalom dijelu zahtjev za naknadom troška odbijen kao neosnovan.

13. Odluka o objavi presude utemeljena je na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 13. svibnja 2021.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštteni službenik

